

редъ нѣкои бѣды, които ся срѣштатъ въ животъ-тъ, искарова безнадѣжно заключеніе, че животъ-тъ не е благъ; кога споредъ нѣкои неурядици, които вижда въ природѣ-тѣ, не ште да познае въ нежъ никакъвъ рядъ; кога, ослѣпенъ отъ тлѣнность и смръть на тѣла-та, не ште да вѣрва въ бесмрътенъ и бестѣлесенъ дѣхъ; кога отвърга всѣкъ разликъ помежду добро-то и зло-то, кога иска да вижда въ чловѣка само едно звѣрско естество, и ништо Божественно.

Ако быхъ чловѣкъ и природа-та были толкосъ лоши и омразны нѣшта, то зашто да си губимъ врѣмя-то въ философствованіе? Трѣбваше да умрѣ-твимъ себе си; разумъ-тъ не бы ни наставилъ надруго нѣшто.

Нъ кога съвѣсть-та всѣкому казва, че трѣбѣ да живѣе, (примѣръ-тъ на нѣколко слабоумны главы ништо не доказва) кога всички живѣемъ, за да залѣгаме за честь-тѣ си; кога познаваме, че чловѣкъ е честитъ, не кога ся унизи, и ся смѣси съ чрви-ты, а на противъ кога ся облагороди и ся възвыси къмъ Бога, то іасно е че истинно-то назначеніе на разумъ-тъ не е друго, освѣнь да даде на чловѣка да разумѣе до какво високо достоинство може той да достигне, и да го подбужда да дири това достоинство.